

КОНФІДЕНЦІЙНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Вязмікін С.А., перший заступник начальника Департаменту захисту економіки Національної поліції України, кандидат юридичних наук.

У відповідності до п. 13 – 15 ст. 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» для вирішення завдань оперативно-розшукової діяльності оперативним підрозділам Національної поліції надано право мати гласних і негласних штатних та позаштатних працівників, використовувати конфіденційне співробітництво [1].

Ст. 275 КПК України під конфіденційним співробітництвом тлумачить як негласні відносини, що встановлюються уповноваженими органами з повнолітньою дієздатною особою (громадянином України, іноземцем або особою без громадянства) і на засадах добровільності та конспіративності використовуються для вирішення завдань кримінального провадження. Слідчий має право використовувати інформацію, отриману від осіб, з якими встановлено конфіденційне співробітництво під час проведення НСРД, або залучати їх до проведення таких дій. [2, с.694].

Підрозділи, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, наділені відповідними правами та обов'язками щодо здійснення конфіденційного співробітництва у протидії злочинам. Для оперативних працівників це правовідносини, в які вони вступають під час виконання функціональних обов'язків, передбачених законами України та іншими нормативними актами.

У відповідності до вимог ст. 11 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та ст. 275 КПК України, забороняється залучати до виконання оперативно-розшукових завдань осіб, професійна діяльність яких пов'язана зі збереженням професійної таємниці, а саме: *адвокатів; нотаріусів; медичних працівників; священнослужителів; журналістів*, якщо таке співробітництво буде пов'язано з розкриттям конфіденційної інформації професійного

характеру.

Недотримання такої заборони під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій є підставою для визнання отриманих за їх результатами фактичних даних недопустимими доказами.

Одним із фундаментальних положень діяльності підрозділів кримінальної поліції України, що визначені законами “Про оперативно-розшукову діяльність”, є соціальний і правовий захист осіб, які залучені до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності.

Соціально-правовий захист зазначених об’єктів за суттю належать до сфери діяльності держави із забезпечення прав і свобод людини, про що йдеться в ст. 3 Конституції України [3].

Виходячи із міжнародної практики захисту, для осіб, які надають допомогу в запобіганні і протидії злочинам, в Українському законодавстві своїми нормами також передбачено соціальний та правовий захист даної категорії осіб. Так, у відповідності до вимог ст. 13 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» «... Особа, яка залучається до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, перебуває під захистом держави. Якщо у зв’язку з виконанням такою особою завдань оперативно-розшукової діяльності настала її інвалідність або смерть, на неї поширюються пільги, передбачені у таких випадках для працівників оперативних підрозділів» [1].

Ст. 53 Закону України «Про запобігання корупції» передбачає, що особа, яка надає допомогу в запобіганні і протидії корупції (викривач), перебуває під захистом держави, а члени її сім’ї не можуть бути звільнені чи примушені до звільнення, притягнуті до дисциплінарної відповідальності чи піддані з боку керівника або роботодавця іншим негативним заходам впливу (переведення, атестація, зміна умов праці, відмова в призначенні на вищу посаду, скорочення заробітної плати тощо) або загрози таких заходів впливу у зв’язку з повідомленням про порушення вимог цього Закону іншою особою, а інформація про викривача може бути розголошена лише за його згодою, крім випадків, встановлених законом [4].

Підсумовуючи вищесказане слід зазначити що існують деякі відмінності конфіденційного співробітництва під час проведення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих (розшукових) дій у протидії злочинам, зокрема за правовим статусом, суб'єктним складом та процесуальним оформленням.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 18 лютого 1992 року N 2135-XII Про оперативно-розшукову діяльність (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 22, ст.303)

2. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / за заг ред. проф. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К. :Юстініан, 2012. – 1224 с.

3. Конституція України від 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР) України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.

4. Закону України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року № 1700–VII